

l'ateneu

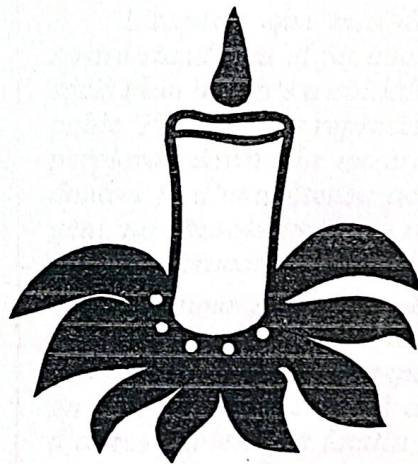
ORDAL

DESEMBRE - 97

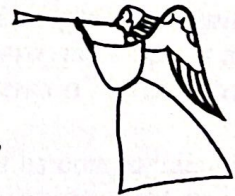
NÚM. 22

BONES FESTES

1998

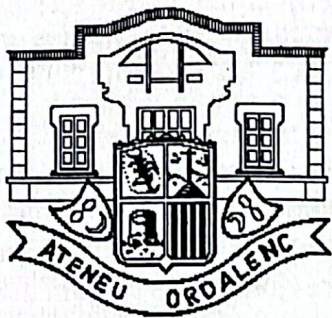

la llum de la vida

QUÈ SIGNIFIQUEN
PER TÚ AQUESTES
FESTES?

SUMARI

EDITORIAL	1.
INFORMACIÓ DE L'ATENEU	2.
TEATRE	7.
SALUT	8.
CUINA	9.
EDUCACIÓ	10.
FOTO-NOTÍCIA	11.
L'ENTREVISTA	12.
LLIBRES PER LLEGIR	13.
FET A CASA	14.
FELICITATS!!!	21.
MÚSICA	22.
MEDI AMBIENT	23.
ESPORTS	23.
BUSTIA	28.

Per la publicació de qualsevol carta o article, l'escrit ha d'anar signat per l'autor o amb pseudònim. Estaran mecanografiats, a doble espai, una sola cara i en català.

COORDINADOR:	Miquel Pi
REDACCIÓ:	Magi Vendrell Mariàngels Buira Cèlia Vendrell M ^a . Àngels Curto
DISSENY:	Joan Sánchez
PORTADA:	Antoni Gallart
TIRATGE:	275 exemplars
EDITA:	L'Ateneu Ordalenc Av. Barcelona, 47 08739 Ordal

L' Ateneu no es fa responsable del contingut dels treballs publicats i signats pels autors respectius, ni comparteix necessàriament el criteri dels mateixos.

EDITORIAL

Quan s'acosta l'època de Nadal, i després d'un petit letargi després de la Festa Major, l'Ateneu torna a entrar en ebullició. Com ja veureu a l'interior de la nostra revista, el propassat dia 16 de Novembre d'enguany, vàrem ésser convidats a disposar d'un stand a la Fira d'Entitats celebrada a Arenys de Mar, dins dels actes de la Setmana de l'Associacionisme que cada any organitza la Federació d'Ateneus de Catalunya. Ens omple de satisfacció que d'entre quasi 150 ateneus federades, triïn la nostra entitat entre les 15 més representatives per oferir un panorama global del món associatiu a Catalunya. En aquesta fira i dins del material del nostre estand, vàrem intentar donar una visió global del que és l'Ateneu i tot el patrimoni cultural del poble d'Ordal. Des de mostrar totes les obres que s'han fet a l'última dècada amb l'ajuda dels socis, fins a demostrar el gran número de grups de cultura tradicional que tenim al poble, i passant per l'obertura de l'Ateneu al poble amb el seu treball i les seves festes, aquell espai va ser un clar reflex de la vitalitat i l'empenta que demostra un col·lectiu de persones de tots els temps amb un projecte comú.

L'aspecte que més destacaven els qui passaven pel nostre stand, era el fet que un poble tan petit tingues tants socis i tan decidits a col·laborar en les diferents tasques del poble. Fins i tot els representants d'altres entitats quedaven perplexos davant la mostra fotogràfica i el material que donava fe d'una Ateneu activa, participativa i oberta a la gent, no tan sols en el seu recinte, sinó en tot l'àmbit social que pot abraçar.

L'última Assemblea Extraordinària que vàrem celebrar a l'Ateneu, referent a la preparació de la Festa Major 1998, és una bona mostra que els socis tenen ganes d'adoptar un nou sistema, d'acord amb el que s'acostuma a fer a d'altres pobles, que faciliti tant les tasques de la Junta com la seva pròpia Festa Major.

És important que aquests canvis siguin assumits i acceptats pels socis, de la mateixa manera que en pocs anys hem normalitzat moltes qüestions referents a l'organització del nostre Ateneu.

Que aquestes festes de Nadal, que es comparteixen en família i amb amics, siguin una bona oportunitat per reflexionar sobre la gran sort que tenim de pertànyer a un poble amb entitats que encara conserven els valors socials, i per assumir els nous reptes que ens presenta el futur. Us desitjo a tots un molt Bon Nadal i un Felicitat Any Nou 1998. Que els canvis que portem a terme siguin a fi d'aconseguir el millor per tots.

Bones Festes.

Miquel Pi Masana
President de l'Ateneu Ordalenc

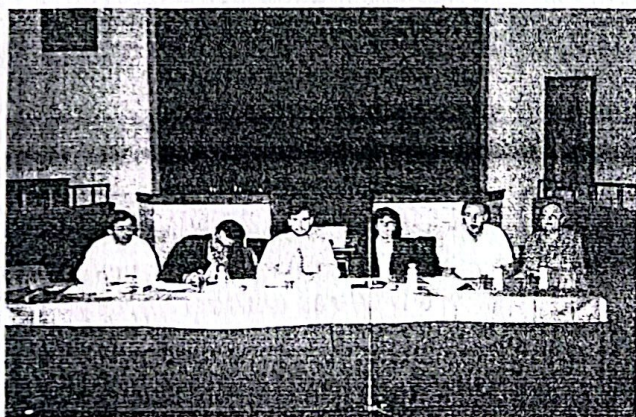

INFORMACIÓ DE L'ATENEU

LES ACTIVITATS DE L'ATENEU

• ASSAMBLEA EXTRAORDINÀRIA

El passat dia 25 d'Octubre es va celebrar una Assemblea Extraordinària per tractar diferents temes importants sobre la Festa Major del proper any. Tot i ser una Assemblea decisiva que tractava qüestions econòmiques de l'interès de tots els socis, l'assistència va ser força reduïda. Així doncs, dediquem aquest espai a comunicar a la resta de socis que no van assistir a l'Assemblea, els acords que allà es van prendre i que ens afecten a tots.

Degut a una sèrie d'inconvenients, la Junta va fer la proposta de pagar la Festa Major anticipadament, per tal d'eliminar el cobrament d'entrades a la taquilla. Aquesta iniciativa va ser aprovada per unanimitat per tots els assistents. D'aquesta manera, i després de modificar una mica la proposta inicial de la Junta, es va arribar a l'acord de que el soci pagaria anualment 10.000ptes., 3000ptes. de les quals anirien destinades a finançar la Festa Major i altres festes anuals. Amb aquesta xifra es poden cobrir les despeses de la Festa Major i, a més, s'ofereix l'avantatge que els fills dels socis fins a 16 anys, tindrien l'entrada gratuïta. Aquesta nova quota de 10.000 ptes. es podrà pagar en còmodes plaços de 5.000 ptes.. Pels socis que el fan el pagament per caixa, això no representa cap problema, ja que el pagament es pot fraccionar com ho desitgin. Els qui paguen manualment, hauran de fer efectiu el pagament a l'Ateneu, ja que la Junta no passarà a cobrar casa per casa.

Des d'aquí esperonem als socis a que domiciliiïn per caixa la seva quota, ja que això facilitaria la feina d'aquesta i altres juntes que vinguin després de nosaltres (adjuntem full).

Així doncs, la quota de 10.000 ptes. dóna dret a l'entrada a la Festa Major. La discrepància que va haver a la reunió va ser enfront la decisió de deixar entrar els forasters de franc o no. Amb una votació a mà alçada es va decidir que aquest any l'entrada a la gent de fora del poble seria gratuïta. Ara bé, és important remarcar un aspecte que els socis van acordar per unanimitat: tots aquells habitants d'Ordal que no siguin socis de l'Ateneu, no podran entrar a la Festa Major, ni gaudir de les instal·lacions de l'Ateneu. Els socis creuen que aquesta és una Festa pagada per ells i que l'han de gaudir tots els socis de l'Ateneu, ja que aquesta és l'Entitat que s'encarrega de l'organització de la Festa Major.

També cal dir que s'intentaran fer les màximes festes anuals possibles gratuïtes, per tal que els soci tingui avantatges enfront els que no ho són.

Tot i ser això un canvi important, creiem que és necessari per tal d'evitar incomoditats a la Junta i als socis, ja que aquests podran entrar còmodament a tots els actes, amb la tranquil·litat de tenir la Festa Major pagada.

Fem un resum, doncs, de com queden els acords:

QUOTA ANUAL SOCI 18-65 ANYS 10.000 PTES.,
amb entrada lliure a la Festa Major, ells
i els seus fills d'entre 0 i 16 anys.

QUOTA ANUAL SOCI 16-18 ANYS 8.000 PTES.,
amb entrada lliure a la Festa Major.

ENTRADA GRATUÏTA ALS FORASTERS

PAGAMENTS:

5.000 Ptes. mes de Febrer

5.000 Ptes. mes de Juliol

● **FIRA D'ENTITATS. ARENYS DE MAR SETMANA DE L'ASSOCIACIONISME, organitzada per la FEDERACIÓ D'ATENEUS DE CATALUNYA.**

Com ja hem esmentat en la nostra editorial, el passat dia 16 de Novembre vàrem assistir a la Fira d'Entitats d'Arenys de Mar, organitzada per la Federació d'Ateneus de Catalunya. Tot i avisar-nos d'aquesta proposta amb pocs dies, vem poder montar un stand força acceptable, que va resultar ser un dels millors decorats.

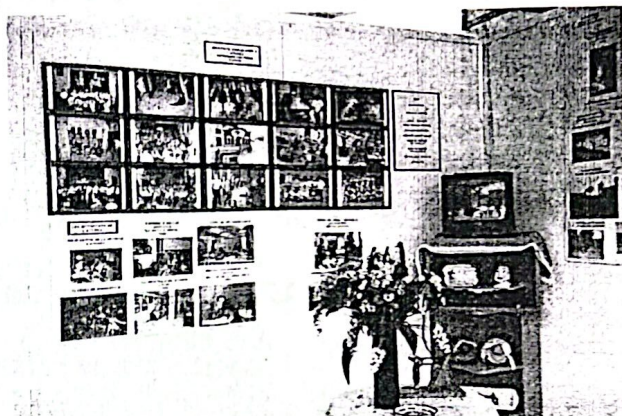

La nostra intenció era mostrar en l'espai que ens proporcionaven, el que representa l'Ateneu Ordalenc com a Entitat, al llarg dels últims 10 anys, i com aquesta es configura com a directriu de moltes activitats de millora del poble. També va ser una bona oportunitat per mostrar la gran quantitat d'Entitats que configuren el patrimoni cultural i folklòric del nostre poble. Vam elaborar un mural on havia una representació dels Gegants, dels Capgrossos, la Coral l'Oreneta, els dos grups de teatre, els dos equips de futbol, el Drac i els Diables, l'Esplai Sol Naixent, el Pessebre Vivent.

Creiem que vem aconseguir donar una idea fidedigna pel que fa l'Ateneu Ordalenc, tant al públic en general, com als representants de la Generalitat de Catalunya que ens van saludar i elogiar personalment.

A part de la mostra fotogràfica, l'Antoni Gallart va editar un video, recull de tots els anteriors que ell mateix ha creat, de manera que teníem contínuament a la pantalla de la T.V. els diferents actes que s'han realitzat els últims anys.

També vem dur una mostra de totes les revistes i els programes, desde l'any 1950 fins ara, a més dels llibres de comptes antics, les diverses innovacions en les entrades de la Festa Major i les últimes 10 captes que s'han distribuït per la Festa Major.

Val a dir, que els visitants es mostraven alhora encuriós i sorpresos de veure com un poble tan petit tenia un teixit associatiu tan intens i divers alhora, i que un modest Ateneu fos capaç de dur a terme aquestes importants reformes, que vàrem mostrar dels últims deu anys.

I mentre uns quants erem a l'estand, una altra colla va decidir jugar a un joc que també va organitzar la Federació. Es tractava de l'aventura de fundar un Ateneu, situant-se als vols de l'any 1850, on naturalment, existien moltes dificultats per fer-ho. Els participants, que veiem a la foto, havien de superar una sèrie de proves per aconseguir completar l'auca del joc. Totes les proves es realitzaven en diferents llocs d'Arenys de Mar, la qual cosa va fer que arribessin a dinar força cansats.

Després de tot això, es va celebrar un dinar de Germanor, amb tots els ateneus participants.

AGENDA

Nit de NADAL, Dimecres 24 de Desembre de 1997, a l'Ateneu.

TROBADA DE NADAL

després de la Missa del Gall, per tots els qui vulgueu venir a passar una bona estona amb cava, coca, torrons i alegria per a tothom, a un preu mòdic per persona.

Dia de NADAL, Dijous 25 de Desembre de 1997, a les 7 del vespre a l'Ateneu,

TEATRE

el grup «Terra Baixa» amb l'obra DE MÉS VERDES EN MADUREN, original d'Assumpta González.

Divendres 26 de Desembre de 1997, a 2/4 de 8 del vespre a l'Ateneu.

INNAGURACIÓ EXPOSICIÓ
Patrimoni Cultural de l'Ateneu Ordalenc

DIA D'ANY NOU, Dijous 1 de Gener de 1997, a les 7 del vespre a l'Ateneu,

VETLLADA NADALENCA

A més, RECOLLIDA DE LES CARTES ALS REIS D'ORIENT, a càrrec del molt il·lustríssim PATGE REIAL.

NIT DE REIS, Dilluns 5 de Gener de 1998,

CAVALCADA DE REIS

- 18:30 h. Arribada dels Reis i començament de la calvacada per tots els carrers del pobles.*
- 20:00 h. Els Reis van a l'Ateneu.*
- 21:00 h. Repartiment de regals per les cases.*

Aquest any els Reis passaran per les cases a portar els regals. Per més informació, poseu-vos en contacte amb els telèfons 817.91.64 (Santi Fontanet) i 817.92.19 (Pau Lope) de 21 a 22 h. del vespre, abans del dia 4/1/98.

Organitza: Comissió de Reis d'Ordal.

Festa de l'Arbre
AJUNTAMENT DE SUBIRATS
FEDERACIÓ D'ATENUS DE CATALUNYA
COMERCIAL CAL PELEGRÍ
BAR BODEGA CASABLANCA

Festa del Soci
FAMÍLIA CASAS-MARÇÉ
ELS ARCS
BAR BODEGA CASABLANCA
SUCCESSORS DEL SR. DE CAMPS

COL·LABORADORS:

FESTA DE L'ARBRE
RECUPERACIÓ D'ESPAYS VERDS, Diumenge 15 de Març de 1998,

10:00h Xocolatada per la mainada.
11:00h Parc infantil.
19:30h Ball de distresses.

CARNESTOLTES, Dissabte 21 de Febrer de 1998.

ESMORZAR POPULAR
A les 7'30 del vespre,
BALL DE SOCIS,
amb l'orquestra "PARIS LA NUIT"
-Tots els actes d'aquest dia són gratuïts per tots els socis-
FESTA DEL SOCI, Diumenge 25 de Gener de 1998 (Sant Sebastià), a les 8'00
del matí,

• PARLAR PER PARLAR

Moltes vegades, la vanaglorització que hem fet de la democràcia i la llibertat d'expressió, ens ha portat a creure'n's posseïdors de la raó, fins i tot sense coneixement de causa. Malauradament, les acusacions a altri, desconeixent realment la situació, s'han convertit en una pràctica habitual, no tan sols a les grans ciutats, sinó també en el nostre poble.

Faig aquesta al·lusió directe, arran d'uns fets que s'han succeït últimament a l'Esplai Sol Naixent. No fa pas massa dies, alguns pares fan correr el rumor que els monitors de l'esplai fumen «porros» mentre estan amb els nens. A més, també es parla de que s'han trobat xeringues al parc, a la depuradora, etc. Molts de nosaltres som pares i sabem prou bé que el tema de la droga és un gran motiu de preocupació envers els nostres fills.

Però el que és impresentable és que un grup de persones, normalment desvinculades de qualsevol teixit associatiu del poble,

tinguin la insensatesa i la falta de respecte d'acussar un grup de joves sense cap motiu. És realment

decebedor tan pels membres de l'Esplai com per mi, el sentir aquests comentaris que són lluny de la realitat, ja que ara que per fi tenim una entitat capaç de canalitzar el jovent del nostre poble i preparar un futur pels més petits, en lloc d'encoratjar-los i corregir-los oferint la nostra ajuda, es posen totes les trabes possibles per tal de reflectir les nostres insatisfaccions.

En primer lloc, crec que si de debó hi ha algun pare preocupat per l'ambient que envolta els seus fills, el més normal és que es dirigeixi directament al responsable de l'Entitat, és a dir, al coordinador de l'Esplai, que en aquest cas soc jo, o bé a l'Entitat directriu, que és l'Ateneu Ordalenc. Crec que qualsevol que pateixi pels seus fills, el primer que faria es comprovar directament les veracitats dels rumors que malauradament, en el nostre poble corren com la pólvora. Dubto que la solució millor sigui l'escampar uns comentaris falsos, tan sols per ferir la sensibilitat dels implicats.

En primer lloc, desmentir aquestes informacions i recordar a tots aquells que ho desconeixen, que l'Esplai Sol Naixent és una entitat portada per gent jove molt responsable dels seus actes i de la seva relació directe amb la mainada. Els caps de setmana, en comptes de perdre el temps, els monitors segueixen uns cursos de preparació que ocupen gran part de les seves estones lliures. A més tots ells han assumit el paper que els pertoca i ara es troben profundament desabuts pel fet que se'ls acusi d'uns actes que no han comès.

No hi ha gent voluntaria per entrar a la Junta de l'Ateneu; les representacions del teatre d'han de suspendre per manca d'actors; les entitats del poble es van debilitant perquè la gent ha oblidat el sentiment de col·laboració i altruisme -tot i que la «solidaritat» està tant de moda-. I quan tenim quelcom que intenta obrir una tendència positiva pel jovent mancat de motivació, en lloc d'encoratjar, s'intenta aplastar i ensorrar amb les pitjors mentides.

Si realment els que parlen pateixen pel que succeeix a l'Esplai, els invito a passar-s'hi i mantenir una conversa personalment amb mi.

I a la gent de l'Esplai, m'agradaria encoratjar-los i felicitar-los per la seva tasca, tot i dient que no facin cas a comentaris infundats, però si a consells constructius. Els qui realment tenen seny, faran això últim; els qui no, val la pena oblidar-los.

Magí Vendrell

TEATRE

El 25 de Desembre de 1997, a les 7 del vespre,

El Grup de Teatre "TERRA BAIXA" d'Ordal,
sota la direcció Salvador Julià, representa l'obra de teatre:

"DE MÉS VERDES EN MADUREN"

Comèdia còmica, original d'Assumpta González

REPARTIMENT

Lluïsa	Teresa Miró
Antonia	Josefina Rossell
Mercè	Montse Vendrell
Roseta	Anna Garriga
Pere	Jaume Vendrell
Juli	Albert Villegas
Pepet	Josep Baqués

FITXA TÈCNICA

Apuntador:	Maria Rosa Llorens
Traspunt:	Isidre Ros
Direcció:	Salvador Julià
Decorats:	Germans Salvador
Perruqueria:	Grup Terra Baixa
Sò:	Miquel Pi

SINOPSI:

De més verdes en maduren, és una divertida comèdia on es barregen embolics, malantesos i confusions... però sempre en bones intencions.

VII RODA DE TEATRE ALT PENEDES

DATA	HORA	LLOC D'ACTUACIÓ	GRUP	OBRA	AUTOR
21 des.	19 hores	Les Cabanyes	Terra Baixa d'Ordal	De més verdes en maduren	Assumpta Glez.
28 des.	19 hores	Sant Joan de Mediona	Al Curry de Sant Pere de Riudebitlles	Les dones sàvies	Molière
11 gen.	19 hores	Les Cabanyes	L'Escorça de Sant Joan de Mediona	Les farses russes	Anton Txekhov
18 gen.	19 hores	Sant Joan de Mediona	El Fiacre de les Cabanyes	Ens ha calgut la sogra	Lluís Couquard
25 gen.	19 hores	Sant Pere de Riudebitlles	El Fiacre de les Cabanyes	Ens ha calgut la sogra	Lluís Couquard
1 feb.	19 hores	Ordal	L'Arrel de Sant Miquel d'Oleroda	L'Hostal de l'Arengada	Lluís Millà
8 feb.	19 hores	Sant Quintí de Mediona	L'Attrezzò	No et vestebis per sopar	Marc Camaletti

SALUT

MENOPAUSA I SEXUALITAT ALS 50 ANYS

Hem rebut dels nostres avantpassats cinc conceptes, heretats de temps immemorial respecte la sexualitat en les persones grans, les quals han estat un mite fins la nostra generació i que sens dubte han condicionat les relacions sexuals durant la post-menopausa .

Un *primer* concepte és que el sexe estava relacionat amb la procreació; així, per a l'Església Catòlica la finalitat del matrimoni era la procreació, no admetent cap altra finalitat a la relació sexual. La forma actual d'entendre la parella, des del punt de vista sexual (que té com a finalitat gaudir del plaer dels dos cossos com a complement en comú en la resta de les coses), ha fet recuperar la idea de què, després de finalitzada l'etapa fèrtil, no s'acaba pas la vida sexual.

Una *segona* idea és que tant la tensió com el desig sexual deriven exclusivament de l'atractiu físic d'un sexe per l'altre. Això ha canviat amb l'augment de l'esperança de vida, així com arribar a l'edat de la menopausa, certament en la majoria dels casos amb un atractiu físic totalment conservat. Per altra part no es pot oblidar que hi ha altres circumstàncies que influeixen de manera notable en la relació home-dona, com són la forma de parlar, la personalitat, la forma de vestir, el nivell cultural, etc.

La *tercera* idea transmesa, és que la joventut és l'època considerada de màxima capacitat per tota activitat física, i es considera l'activitat sexual com a física. Avui sabem que en el sexe és tant important la part física del mateix com la psíquica que l'envolta, d'aquí que la joventut no sigui una garantia de satisfacció sexual sinó moltes vegades del contrari.

La *quarta* idea transmesa seria que a partir de la dècada dels cinquanta, la salut de la parella presenta un horitzó ple de borrasques amb múltiples patologies a l'espera, pel que la preocupació per la pròpia salut deixaria en segon terme la sexualitat, de tal manera que no hi hauria la necessitat d'expressió ni d'activitat sexual.

I la *cinquena* idea mítica que ens han transmès és que l'edat té un punt a partir del que desapareix l'activitat sexual. (Generalment els mites s'allunyen de la realitat, així ho confirmen els informes HITE I PFIFFER, que van posar en evidència que als 65-70 anys, el 80% de les parelles tenien relacions sexuals freqüents i satisfactòries, i un 30% cap als 78 anys). Del que no hi ha dubte és que en la menopausa es produiran unes modificacions

anatòmiques i fisiològiques que influiran en les relacions sexuals. Aquests canvis són: la falta progressiva de circulació, s'aprima la pell i hi ha pèrdua del teixit gras subcutani.

L'entrada de la vagina disminueix el seu tamany, així com també els llavis superiors i inferiors i el clitoris, la vagina s'escurça i disminueix el seu tamany. Tots aquests canvis, que són l'expressió d'una atrofia, són menors en aquelles dones que ténen relacions sexuals, actuant aquestes a manera de prevenció dels canvis atrofics, segons han demostrat MASTERS I JOHNSON.

Podem dir que els canvis es tradueixen en una resposta menor als estímuls del clitoris, disminució de la secreció vaginal i un espasme muscular més dèbil durant l'orgasme. La disminució de la circulació associada moltes vegades a la manca de secreció són les causes més importants de dispareunia (coit dolorós). Cal afegir que el PH vaginal més alt de l'habitual produeix una sensació de "cremor" amb l'ejaculat. Per tot això és aconsellable l'ús de cremes lubricants.

En la menopausa hi ha tendència a patir disfuncions a nivell psicològic. La depressió i l'ansietat són les dues situacions més freqüents i poden condicionar la fisiologia de la resposta conduint a una pèrdua de desig sexual, o fins i tot pot afectar a l'home de tal manera que aquest perdi l'interès pel sexe, no prenent cap iniciativa, tant pel fet de no sentir-se correspost com per sentir que produeix mal a la dona. D'aquesta manera, la disfunció sexual és finalment un resultat de la interacció d'ambdós membres de la parella, essent l'home una part molt important de la gènesi de la mateixa.

S'ha pogut demostrar que en els casos on l'home manté el mateix interès sexual, els canvis psicològics són menors i els atrofics són de menor consideració.

La menopausa, amb bon coneixement del què succeeix, per els dos membres de la parella i amb el recolzament psicològic quan sigui necessari, és una etapa de la vida en la que es pot contemplar el present i el futur amb un cert optimisme i es pot assolir una vida sexual més completa i intensa que en anteriors etapes.

La societat, per sort, s'ha obert més cap als temes del sexe i ha reconegut el valor intrínsec que la sexualitat té en les relacions humanes al llarg de les nostres vides, i més encara en la fase del cicle vital de la dona, anomenat menopausa.

Isidre Bages

CUINA

L'ESPÀI DELS DOLÇOS

La recepta

Torró de CROCAN

Ingredients:

- 1 llimona
- 200 grs. d'ametlles crues
- 200 grs. d'avellanes torrades
- 400 grs. de sucre
- un pols de canyella
- 1 tasetta d'oli

Elaboració:

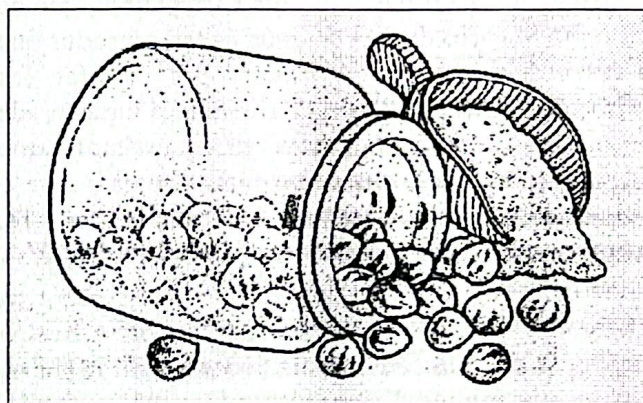
Escaldar les ametlles, pelar-les i torrar-les una mica.

Fer un xarop a punt de caramel amb el sucre, un cullerot d'aigua i un raig de suc de llimona.

Quan el xarop estigui a punt, tirar-hi les avellanes i les ametlles i deixar-ho coure tot plegat a foc viu fins que sigui espès i de color natural fosc: a mig coure posar-hi la canyella.

Tenir un marbre untat amb oli, tirar-hi el crocant, treballar-lo una mica i servint-se d'un ganivet gros, untat d'oli, aplanar-lo, deixant-lo de 3 cms. de gruix, donar-li forma rectangular i deixar-lo acabar de pendre i refredar.

Servir-lo en una safata recoberta amb un tapet.

Torró de MASSAPÀ

Ingredients:

- 400 grs. d'ametlles
- 800 grs. de sucre
- 1 llimona
- 2 cullerades soperes d'aigua

Elaboració:

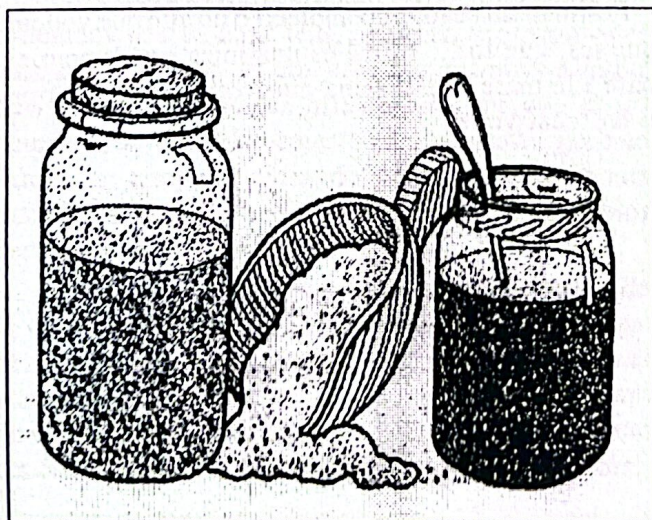
Escaldar les ametlles, pelar-les i passar-les per la màquina de ratllar. Deixar-les assecar per espai de 3 o 4 hores, esteses en un drap sec.

Preparar un xarop a punt de bola fluix, amb el sucre i les dues cullerades d'aigua. Mentres, untar un motllo rectangular amb oli.

Posar les ametlles assecades dins d'un cassó, afegir-hi la ratlladura de la pell de mitja llimona, i quan el xarop estigui a punt, barrejar-lo lentament, i tot remenant amb les ametlles. Treballar-ho amb l'espàtula a foc mitjà cosa de cinc minuts i, sense deixar refredar la pasta, posar-la al motllo i allisar bé.

Deixar-ho refredar completament i desmotllar-ho un cop fred, passant abans la punta d'un ganivet, tot al voltant, entre el torró i el motllo.

Servir-ho en una safata amb un tapet.

Esther Gallart

EDUCACIÓ

EDUCAR

L'infant arriba al nostre món amb un equipatge físic i psíquic el qual haurà de desplegar per tal d'arribar a ser un individu únic i irrepetible, que de fet ja ho és, però davant del món és tan immadur que d'entrada necessita de l'adult per satisfer les necessitats més bàsiques d'aliment, d'higiene, de descans... També necessita rebre estímuls que desvetllin i exercitin les seves possibilitats.

Educar és acompanyar i els qui primer eduquen són el pare i la mare (en la seva falta serà un tutor o tutora) i ho fan en el si de la família i en l'habitatge de la llar. La finalitat primera de l'educació és educar per a la convivència donant al fill i filla un altre equipatge ple d'instruments (socials, culturals, de salut, de treball...) que li seran necessaris en la vida. *«La manera més positiva per educar és en la convivència quotidiana i la motivació per fer-ho neix de l'estimació del pare i la mare cap als fills»* (J. Corbella)

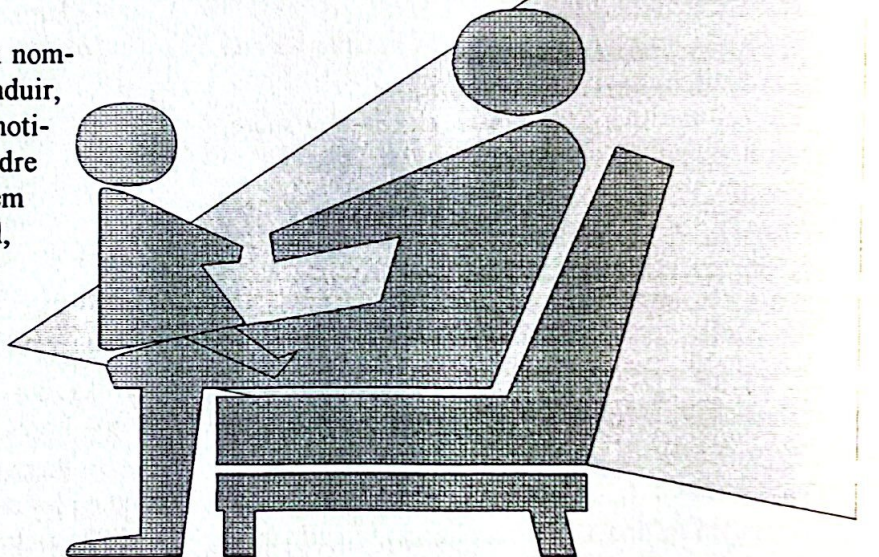
La paraula educar abasta un bon nombre d'accions; així, educar vol dir: conduir, dirigir, aconsellar, informar, prevenir, motivar... però també deixar anar, desprendre de l'adult. L'infant a qui acompanyem també necessita aprendre a caminar sol, cercant, escollint allò que l'ajudi a ser ell mateix, necessita que l'eduquem en la responsabilitat, el compromís, l'esforç, perquè pugui exercir amb coneixement i llibertat el fet d'escollir entre una i més opcions.

«El paper que té el pare i la mare en l'educació és transcendent en tant que són portadors d'uns valors que respirarà el fill» (J. Corbella), per això cal estar atents a com som, què fem, com reaccionem davant de diferents situacions, conflictes, dubtes, etc. que la convivència dia rera dia ens portarà. Si volem que els nostres fills actuïn amb compromís i implicació davant els afers del nostre món, primer cal implicar-nos amb compromís en la seva educació. No podem permetre'ns el luxe de «tirar la tovallola» mai i deixar que ho arreglin els altres o que s'arregli sol.

Cal tenir coneixement de com és el nostre fill i saber què és prioritari en cada moment, ja sigui a nivell de relacions amb els altres, o en els aprenentatges, o en d'altres aspectes referits a la

construcció de la pròpia identitat. Ens cal mostrar-nos sempre amb el propi criteri, per fer-li saber perquè li diem allò o això, què sàpiga perquè no trobem bé que faci això o allò. Ens cal estar al seu costat més sovint del que a vegades hi som, però també l'hem de deixar «respirar». Saber escoltar, tenir temps per al fill és la carta més bona que tenim per ajudar-lo en la formació de la seva personalitat; escoltar-lo ens permetrà descobrir possibles angoixes, preocupacions, alegries, petiteses, grans escomeses i de ben segur algun secret.

Totes les actituds educatives les hem d'acompanyar amb la suficient dosi de paciència, ser coherents amb els propis actes, ser sincers; no donar ordres tot el dia i fer-li sentir que
e n s

l'estimarem segons compleixi o no allò que volíem que fes, que fos... El fill és una mica i molt com el pare i la mare i molt i una mica com el món en que li ha tocat viure.

Mª Àngels Curto i Ros

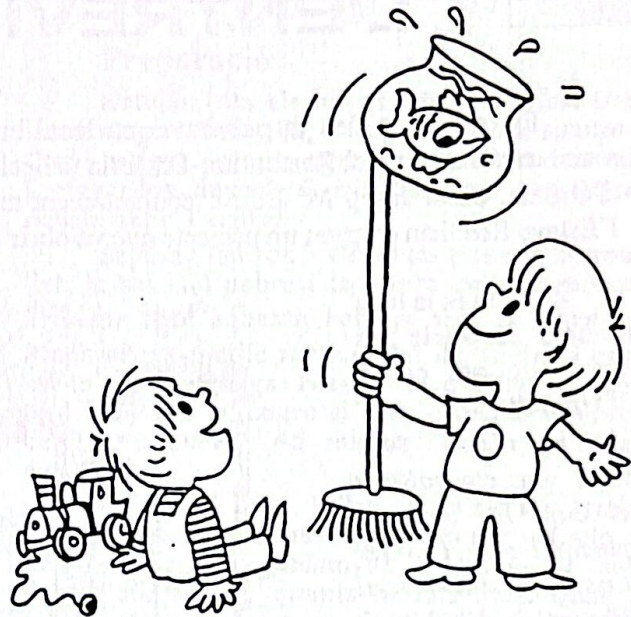
CICLE DE CONFERÈNCIES ORGANITZAT PER LES A.M.P.A. DE SUBIRATS

Des de l'Associació de Mares i Pares, hem cregut convenient engegar un espai de reflexions per ajudar a millorar les relacions amb els nostres fills, per comprendre els seus problemes i reflexionar per trobar solucions i estratègies per augmentar la qualitat de vida familiar.

El cicle de conferències s'efectuarà per trimestres escolars (una per trimestre) durant el curs 97-98. Seran dirigides per Especialistes en Psicologia Infantil. Cada conferència tindrà un psicòleg diferent i cadascun parlarà d'un tema. Els temes tractaran de l'evolució dels fills/es en les etapes de creixement com a persones i en el seu desenvolupament en els diferents camps de la vida quotidiana.

La primera conferència va ser el dia 20 de Novembre a l'Ateneu d'Ordal amb Nuria Vendrell Cadena. TEMA: FER-SE GRAN (de 0 a 16 anys).

La segona conferència: mes de febrer a Sant Pau d'Ordal; Centre Agrícola; Frederic Cusco; Tema: "QUÈ HI PODEN FER ELS PARES PELS ESTUDIS DELS SEUS FILLS?".

La tercera conferència, el mes de Maig a Lavem; a "La Sala"; Imma Marrugat; Tema: "CAL PARLAR ENCARA DE SEXUALITAT ALS NOSTRES FILLS?".

A.M.P.A. de Subirats

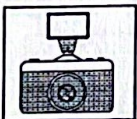

FOTO - NOTÍCIA

Durant gairebé 2 hores ens va parlar de diferents aspectes i etapes relatives al creixement de fills i filles. A grans trets, anomenarem algunes de les reflexions que va anar fent, per cert, acompanyades amb exemples que no ens eren pas estranys a molts dels oients. Una de les primeres va ser que el fill hauria de ser un dels projectes de la parella, però no l'únic, ni tampoc hauria de venir per omplir una mancança o suposar que pot arreglar possibles desavinences en la parella.

Destacava també el primer any com l'etapa de la vida en què el fill aprèn més coses en menys temps: caminar, inici de la parla... L'infant creix i aprèn al costat del pare i la mare i són ells qui han de preveure possibles situacions; algunes o moltes esdevindran conflictes que caldrà resoldre a curt o llarg termini,

La psicòloga Núria Vendrell Cadena va encetar, el passat 20 de Novembre, un cicle de 3 xerrades, l'iniciativa de les quals és a càrrec de l'A.M.P.A. de Subirats.

per això cal que la parella tingui coneixement de com és un nen i una nena en cada etapa del seu creixement i li

cal tenir espais per a la reflexió i valoració. Davant la provocació del fill (que només és una manera de cridar l'atenció per afirmar-se com a persona, de ser ell mateix...) cal ser coherents davant la resposta que donem ja sigui amb paraula, ja sigui amb acció. En aquest sentit, la parella ha d'intentar no donar respostes diferents a una mateixa situació; els fills necessiten sempre punts de referència i que li marquem límits i que les nostres decisions vagin acompanyades d'explicacions del què pensem i sentim, i a partir d'aquí, deixar fer, per tal que trobin el seu propi camí.

La Redacció

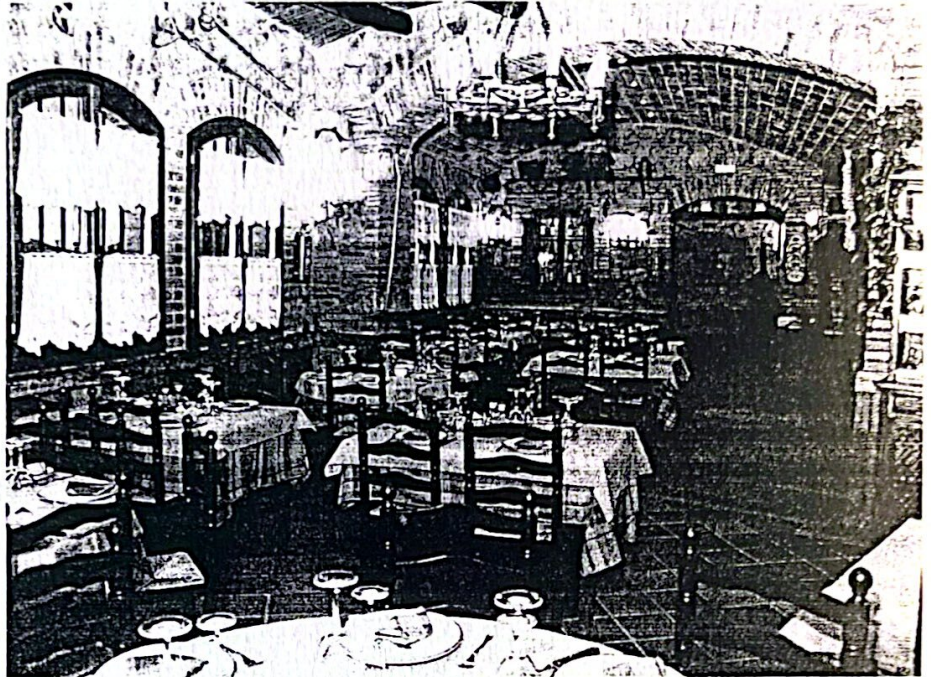
L'ENTREVISTA

En el lloc on fins fa poc havia un local buit, s'aixeca actualment el Restaurant-Braseria «el celler d'Ordal», on el Josep Mª Buirà, conjuntament amb l'Esteve Ros, han engegat un projecte que va obrir les

seves portes el passat 11 de Setembre, diada de Catalunya, amb la inauguració oficial del Restaurant per tots els veïns del poble. Avui volem entrevistar al Josep M^a.

- Quina és la teva intenció al obrir les portes de «el celler d'Ordal»?

La idea feia temps que em voltava pel cap. La intenció principal era el poder construir un local diferent de l'habitual, amb un ambient rústic, confortable i tranquil, on el client, alhora de fruit d'una cuina casolana típicament catalana, pogues trobar-se còmode envoltat d'una decoració especial i acurada.

(Menjador amb capacitat aproximada de 70 persones)

- Pel que hem pogut observar, «el celler d'Ordal» sembla un petit museu. Què hi podem trobar?

Crec que, a més de l'aspecte decoratiu que podem tenir, totes les eines antigues, els estris de la llar i del camp, representen petits fragments de la història del nostre poble. Podem trobar des d'unes rajoles cedides pel Joan del Forn que daten del segle XIX, fins a les eines per matar els porcs, emprades a ca l'Estevet, passant per premses, ensolfatadores, bótes, plats antics, i un llarg etc.

- Quines són les vostres especialitats?

Crec que amb el magnífic equip que tenim a la cuina, podem oferir una cuina casolana i catala-

na de molta qualitat. Tenim especialitats a la llosa, com el magret d'ànec, el bacallà o el rap fresc de la costa. També les botifarres artesanes de Ca l'Estevet, i últimament els picantons i uns especials cargols llepants «el celler d'Ordal». Els Peus de Porc, tant a la brasa com a la portuguesa també són un plat amb molt d'èxit. I ara que és la temporada, rovellons i carxofes a la brasa, és clar.

- Quina valoració en fas d'aquests dos mesos de funcionament?

La valoració és molt bona. Malgrat els primers dies van ser difícils, puc dir que ara aquesta

circumstància s'ha normalitzat i podem oferir una excel·lent qualitat de cuina, un bon servei i una atenció personalitzada, tal i com ha estat sempre la meua intenció. Val a dir que la gent del poble ha estat molt comprensiva amb els inconvenients dels primers dies, i han donat el seu vot de confiança i el seu suport al «celler d'Ordal». En l'actualitat, tenim un gran èxit el cap de setmana i una bona afluència de dimarts a divendres.

Contents que el nom d'Ordal s'escampi arreu, felicitem al Josep M^a pel seu restaurant i, per últim, li demanem una recepta del seu chef, el Xavier, per aquestes festes.

La Redacció

La recepta

Terrina de bolets amb
salsa d'all tendres

Ingredients (8 persones):

- 1,5 Kg. Bolets variats (rovellons, morro d'ovella, rossinyols, gírgola)
- 3 "Chalotas" (cebetes franceses)
- 100 grs. mantega
- 200 grs. crema de llet
- 6 ous
- Sal i pebre
- 1 punta nou moscada

Salsa:

- 50 grs. de mantega
- 200 grs. d'all tendres
- 1/4 l. crema de llet

Preparació:

Netejar tots els bolets i trossejar-los. Desfer la mantega i amb ella, dorar la chalota suaument. Quan estigui dorada, agregar els bolets trossejats i ofegar-los durant 5 minuts (fins que aquests deixin anar l'aigua)

Separar del foc i afegir els ous i la crema de llet, la sal i el pebre i la punta de nou moscada. Triturar tota aquesta barreja amb el "turmix".

Preparar un motlle rectangular de puding i engrasar-lo amb mantega. Posar-hi el que hem preparat i, al bany maria, coure al forn a una temperatura de 120°C durant 45 minuts. Deixar refredar i desmotllar.

Per fer la salsa, tallar petits els alls tendres. Posar a escalfar la mantega i ofegar els alls uns minuts. Afegir seguidament la crema de llet, i deixar ofegar uns quants minuts més. Quan tot això estigui llest, passar pel "turmix", per tal d'aconseguir una salsa ben fina. Rectificar el punt de sal i pebre al gust.

Tallar la terrina amb 8 porcions iguals, escalfar una mica i banyar amb la salsa calenta a 70°C.

*Recepta inèdita, original del
Chef «el celler d'Ordal»
Xavier Monserrat Celma*

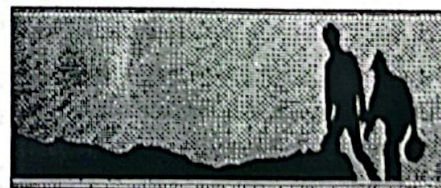

LLIBRES PER LLEGIR

Títol: *LAS VOCES DEL DESIERTO*
 Autor: Marlo Morgan
 Editorial: Ediciones B
 N° pàgines: 202

SINOPSI:

«Las Voces del Desierto» és una magnífica reflexió a mode d'història sobre aquelles coses que veritablement són importants i a les que malauradament donem molt poca importància. La protagonista d'aquesta història es veu involucrada en una experiència insòlita amb una tribu d'aborígens australians, que li fan comprendre al llarg del recorregut pel desert, el veritable motiu de la nostra existència i la relació que tenim amb el món que ens envolta.

"Sólo cuando se haya talado el último árbol, sólo cuando se ha envenenado el último río, sólo cuando se haya pescado el último pez; sólo entonces descubrirás que el dinero no es comestible".

Mariàngels Buira

FET A CASA

PAU I JOIA

Oh! Quina festa se'ns prepara!

S'acosta la festa. Quina festa? Una festa que celebra tot el món. Creients i no creients, quan s'acosta el desembre, tothom comença a enjoiar la casa, prepara bons àpats, tria regals i tot se sent més bó, o més ben disposat a estimar i servir... Nadal és dia de joia i pau, i encara que el consumisme se n'aprofiti, continua sent festa de pau i joia.

«El cel parla de la gloria de Déu, l'estelada anuncia el que han fet les seves mans. Els dies l'un a l'altre, es transmeten el missatge, l'un a l'altre se'l rebel·len les nits. Silenciosament, sense paraules, sense que ningú senti la veu...la seva crida s'escampa per tota la terra, s'escolta el seu llenguatge fins als límits del món» (salm 18).

Encara que no ens adonem, encara que no volguem, inconscientment potser, vivim la presència de Déu, de Déu viu, a dins de cada un de nosaltres... I sobretot, els que sabem que anem tots cap al mateix Déu, que estima a tothom, i ens ha mostrat a Jesús que neix pobre en una cova per amor al món.

Al davant, al costat de cada un de nosaltres hi ha un altre, hi ha una vida, la vida de Déu en un

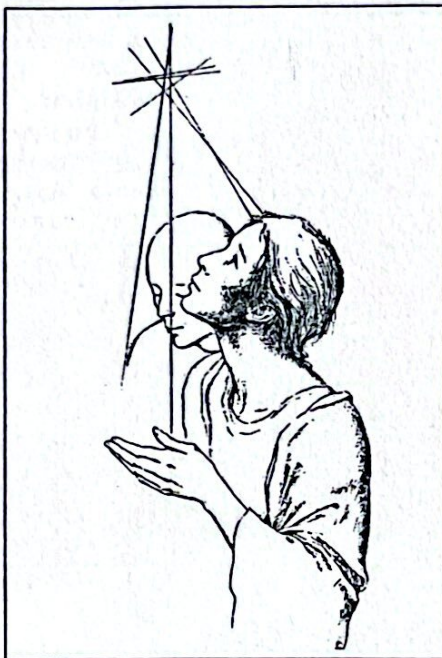
home. Per això, cal procurar viure'n l'experiència joiosa de ser estimat i estimar. Comuniquem aquesta experiència als que ens envolten, que aquestes festes anunciades del Nadal que ve, de Sant Esteve -patró d'Ordal- del Cap d'Any i dels Reis, les sapiguem viure plegats, sabent que fem el mateix camí, -no té sentit mantenir divisions- que sapiguem cercar la joia i la pau entre nosaltres. Feliços els qui posen la pau.

Demostrem de fet, que estem disposats a partir-nos el pa amb tota la humanitat, vessar el vi de l'esperança en els cors dels que pateixen i en els dels que disfruten, i a donar el vas d'aigua a qui està assedegat. Assedegat de fe, assedegat d'esperança, assedegat d'amor. Perque l'aigua, és rosada, és pluja, és riu, és suor i és llàgrima, és vapor de fàbrica i baf de cuina, és glaç i és neu i és junt amb el sol, germinadora de vida.

Que el nostre cor, vessi generositat i perdó. *«Alegreu-vos i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran»* Fem-ne gran alegria.

Bones Festes!

Joaquim Cervera i Carme Duran

SABER QUE ETS NECESSARI

«Som molt fràgils. Som molt poca cosa. Necessitem que ens cuidin, que ens mimin, que en apreciïn. Necessitem que valorin allò que fem, sentir-nos útils, necessaris...», va declarar una actriu.

- Quantes persones grans i joves es posarien bones de salut física, psíquica i espiritual, si veiessin, experimentessin que els «altres» les necessiten!

- Quantes persones viurien i treballarien amb més ganes i il·lusió renovada, si a casa, a la feina, en comptes de col·laborar, veiessin, comprovessin o, al menys, algú els digués que la seva feina, la seva presència o ajuda -per petita que fos- era

estimada i tinguda per necessària!

- Quantes persones que passen un mal moment, potser han perdut un ésser estimat, o estan malaltes, o es creuen una molèstia perquè es senten inútils, recuperarien una altra vegada aquella força interior per tirar endavant, si veiessin, de veritat, que es compte amb elles, que se les valora, que se les necessita!

Una manera d'estimar és dir: *"et necessito"*

Una manera de sentir-se estimat és: *"saber que ets útil, necessari"*.

*Esther Gallart
(Traducció del Full Dominical)*

ELS TRIGÈMINS DEL CONRAD I LA NÚRIA

La notícia de que en venien tres la van saber arrel d'una ecografia i sembla ser que el Conrad encara conserva la mà tot i que la Núria no la va apretar sinó que la va espremer...bé, el fet és que la pregunta "Com ens ho farem?". Va ser una de les primeres reaccions i després amb joia i il·lusió van anar preparant-ho tot. Pel què fa als noms, en pensaven de nens i de nenes, la Núria tenia clar que si un dels tres era nen, li donarien el nom de Joan perquè era el nom de l'avi de Cal Jan i perquè l'avi de Cal Manuel, l'avi de la Núria, (el qual no va conèixer) es deia Joan.

El 30 de juliol d'aquest 97 van nèixer el Joan, el Jordi i l'Oriol, els trigènimins de Cal Jan i de Cal Durán.

A casa tant el Joan com el Jordi com l'Oriol es porten molt bé, són com un rellotge alhora dels àpats, però també dormen,

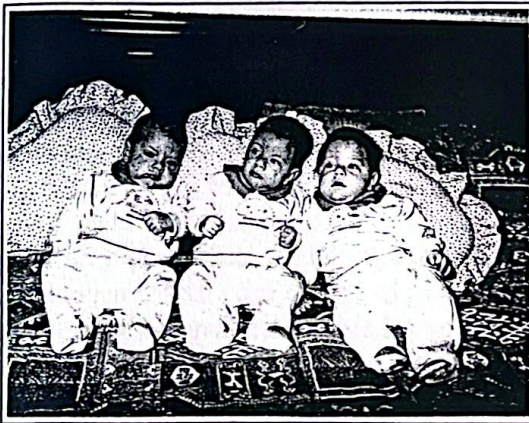
quasibé sempre, les hores que han de dormir.

És clar que a casa tots ajuden i la gent que ve a visitar-los també s'ofereixen pel què calgui, però també hi ha moltes hores que s'ho arreglen el pare i la mare, i si el pare és fora a treballar, la mare va fent. Són molt organitzats, la Núria ens comentava que ja a la clínica es fixava en els detalls dels canvis de bolquers i al lavabo de casa ho ténen tot ben situat per els canvis i pel bany. I com moltes persones que la feina ensenya, també han trobat la manera de donar biberons alhora, així que a dos els instal·len en la ganduleta i els posen una tovallola entre pit i coll que aguanta el biberó i sota la vigilància dels grans poden prendre el biberó i l'altre el rep a braços.

Bé, tot i que de feina no els en falta i per molt de temps no els faltarà, tampoc els faltarà la joia que viuen des que van saber que serien pare i mare.

L'enhorabona de part de molts que us conèixen i de tots els ordalencs.

Cèlia i M^a. Àngels

A nivell oficial i pel fet de ser família nombrosa no han rebut cap tipus d'ajut econòmic, per altra part diferents cases comercials (Chicco, Nenuco, Caprabo, Nestlé...) en rebre la notícia els han fet arribar força obsequis, que d'alguna manera ajuden perquè esclar tot ho han de fer per tres. La Núria recorda quan van haver de preparar la roba dels nadons, tot ho multiplicaven per tres: sis semarretes per tres = 18, sis calcetes per tres = 18...

El part va anar molt bé i tot seguit va iniciar la roda d'al·letament i perquè tots gaudissin d'aquest moment tan entranyable del contacte mare-fill i perquè tots tres es beneficiessin de la llet materna tan important pel creixement, a cada torn li tocava a un i els altres dos bevien el biberó que el Conrad els hi donava... i també va aprendre, el pare, com canviar bolquers "a preu fet".

Tot just van arribar de la clínica, la Gemma Nierga els va proposar d'entrevistar-los en el programa de radio de la cadena SER, els venien a buscar amb taxi i tot, però va ser impossible perquè hi havia feina continuada en la cura i atenció dels nounats.

1/2 DOTZENA DE FILOSOFIA

- Cada virtut necessita un home; l'amistat en necessita dos.
- No trenquis el silenci si no és per millorar-lo.
- Qui dona el que té, no està obligat a més.
- La veritable riquesa no són els diners, són els amics.
- És més fàcil jutjar el talent dels homes per les seves preguntes que per les seves respostes.
- Beneit aquell la fama del qual no ofusca la veritat.

Llúcia

A UN INFANT

*Omples de gaubança
la nostra vida,
dones esperança
al nostre món.*

*Il·lumines la foscor de l'Univers.
I acompanyes a la lluna
en les seves nits de buidor.*

*Ets, infant, com una gota
d'aigua de rosada
que voreja la fulla d'una flor
a la matinada.*

*Si poguessis algun dia saber
tot el goig que dones
a aquells que dibuixen el teu camí.*

*Sense saber-ho,
han de poder fer, per a tu,
tot allò que l'amor, desamor,
esperança i joia ompliran
el teu petit cor.*

*Que tots els teus anhels,
que l'alegria, bondat i sabiduria,
siguin un nou alè
per l'ànima en agonia
d'aquest món on et rebem.*

Montse Miró

L'ALEGRIA DE L'AMISTAT

Avui t'he contemplat radiant i plena de bellesa, dels teus ulls hi brollava una llum penetrant que guspirejava alegria. Quina sort de poder inspirar la felicitat que a vegades tots busquem sense trobar-la!

Me n'alegro tant que en aquests grans moments el teu cor sigui fort i etern i que tots els teus sentits s'omplint d'aire pur al respirar l'alè de seguir caminant amb entusiasme...

Avui he pogut descobrir que el teu món gris s'ha pogut concloure i que la teva tristor ja passada per un gran desengany ha volat molt amunt i finalment l'hagis oblidat.

M'agrada veure't feliç i que somriguis a la vida ara és dolç el teu parlar, calmat com el mar, serè com el cel clar i resplendent com els estels dins una nit de lluna plena. Ara ja pots somniar coses belles i pensar en un demà ple d'esperances que mai més has d'ignorar, doncs els teus secrets de records passats, s'han acabat quan has somrigut a la vida i finalment t'has pogut adonar de què al món que t'envolta també hi floreix l'amistat.

El perdó mai fracassa i la lluita per un passat amarg t'ha desvetllat d'aquest malson d'injustícies i desenganys.

Ja has après a perdonar-te i amb aquest sentiment tan gran tú també t'has premiat, doncs aquí comença el respecte del teu amor per aprendre a estimar, per aprendre a donar la mà al qui es desespera i per navegar sempre per la veritat.

I amb tot el cor et desitjo que cada matí quan obris els ulls puguis descobrir que el sol encara brilla i que la vida és com un estel que pots tocar amb la mà i que fins i tot t'il·lumina quan tú camines.

Ara ja saps que la vida és massa curta com per desapropiar la bonica oportunitat de mirar sempre al cel sense demanar... tan sols escolta el seu parlar i mira sempre al teu voltant perquè llavors descobriràs que el petit món que tú has creat és tan gran com el seu dolç encant.

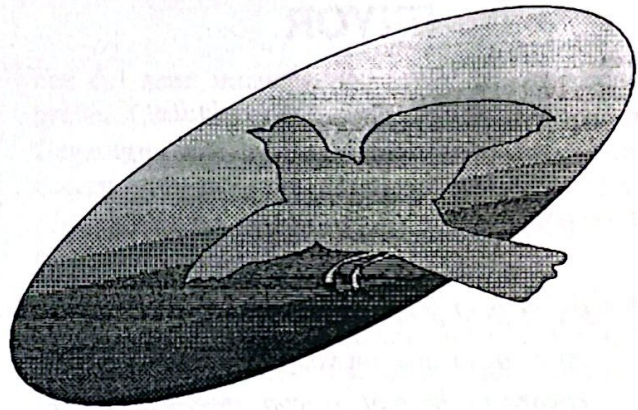
Silvia Blas

BLANQUES I NEGRES

Sóc el Josep, i una vegada més em dispo a escriure per aquesta revista amb moltes ganes. Aquest cop parlaré dels costums d'un ocell molt maco al que jo des de petit sempre li he tingut molt de carinyo i admiració.

El meu pare, si l'any té tres-cents seixanta cinc dies, tres-cents cinquanta se'ls passava treballant a les vinyes i a la muntanya i me n'havia parlat tant d'aquest ocell, de les seves històries i costums, que els vaig arribar a estimar. El distingeixen tres característiques: que són molt casolans, carnívors i per últim podríem dir que es tracta d'un gran rapinyaire. Els pagesos d'aquell temps els temien. Quan arribaven les collites feien moltes destrosses, ja que en aquella època es podien comptar a cents.

De ben segur que els més grans del nostre poble ja haureu endevinat de quin ocell parlo i per no fer rumiar més als qui no ho sabeu us diré que estic parlant de les garses. Són tan espavilades que recordo un dia en què estàvem treballant al bosc amb el pare i a prop d'on teníem l'ombrera hi havia un pi molt alt. En aquest pi hi havia un niu i ho m'hi «entrepava» per mirar-les com naixien. Aquelles ja feia uns quants dies que havien nascut i des de sota el pi vàrem sentir uns crits i un gran esvalotament de les velles que les cuidaven, i el pare que coneixia aquell crit, de seguida va dir que aquelles bestioles veien quelcom que no els agradava, potser un gos o una guineu. Tot seguit al mirar el pi, vàrem veure una serp molt grossa enrotllada a la soca i que de ben segur estava a punt de menjar-se les petites. Corrents, el pare va agafar el garrot a poc a poc, disposat a fer-li «fregues», fins que la va deixar ben estesa. Aquelles garsetes van deixar de cridar.

Una altra vegada, quan vivia a Cal Ferrer, la Teresina de Cal Magí en tenia una, de garsa i jo, que hi anava molt a jugar al barri de Cal Rial, vaig aprofitar que la Teresina no hi era. Em vaig emportar la garsa cap a casa i la tenia a l'entrada. Al cap d'uns dies, la Teresina, que voltava per allà, la va veure a través de la vidriera i la garsa, que la va conèixer, es va deixar agafar i la va tornar a portar a casa seva. La va tenir molt de temps i cada cop que la Teresina em veia voltar per allà a la vora, em feia córrer.

El Pau de Ca l'Estevet també tenia una altre garsa, quan vivien a Ca la Marieta i l'anomenava Blanqueta. Quan la cridava, s'hi acostava i ell li donava el menjar. Passaria una bona estona parlant de les garses perquè sempre m'han fet molta gràcia. Quan camina, és l'ocell més presumit que hi ha i quan corre, fa saltironets. Vès si en són de boniques!

A partir d'ara, quan veieu una garsa em sentiré satisfet si les arribeu a veure amb els meus ulls.

Bones Festes, una forta abraçada i fins un altre.

Josep Casas

UNA MICA DE TOT

- Per netejar els musclos fes servir un fregall tipus "nanas".
- Els rotllos de paper de plàstic que fem servir per congelar i conservar els aliments són excel·lents; només hi ha un problema, s'enganxa i és difícil de manipular. S'ha acabat el problema: posa'l a dins de la nevera (el fred no deixa que s'enganxi).
- T'has embrutat els dits de bolígraf? Cap problema, fes un fregament amb suc de tomàquet i desapareixerà.
- Si vols treure una tira de cinta adherent que està enganxada a un tros de paper, posa-li la planxa calenta al damunt.
- Si al fregir peix no vols que se t'ompli la cuina i altres llocs de la casa de mala olor, posa al costat de "l'extractor" un got d'aigua i vinagre.
- Perquè la nevera no et faci mala olor de peix, posa mitja llimona amb uns quants claus d'espècia i ja tens la solució.
- Quan tens els pebrots escalivats, embolica'ls amb un drap de cuina, deixa'ls reposar una miqueta i en un tres i no res els tens peladets.

Montse Rissos

ENYOR

*Captivat per una dolça melodia
que anava apaivagant els meus sentits
pensava en tu en la llunyania
i en els anys passats compartits.*

*No és fàcil d'oblidar la convivència
ni a tot al que em vas acostumar,
encara no he patit la teva absència
però sé que és un greu que haig de pagar.*

*Els records de dies venturosos
se'm barregen amb altres de grisor,
i tinc por que els bons ni quedin fosos
o acabin perdent la lluentor.*

*Ja ha passat el temps de les cireres,
amor i desamor s'han acarat
mentre tu i jo per diferents dreceres,
cerquem l'inassolible llibertat.*

*Però m'agrada pensar que t'he estimat,
perquè en les llargues nits de melangia,
noto la teva ombra al meu costat
i no se'n va, fins que clareja el dia.*

Eugeni Vendrell i Soler

ENYORANÇA

*És un poble que té l'enyorança
per la filla que ha perdut
la llaga sagna i no es cura
pels qui molt l'han volgut.*

*Allunyant-se de Catalunya
unes vacances per reposar
ni tu, Anna ni ningú ho creuria
que a l'altre vida t'hauria de portar.*

*Tu erets com hermosa poncella
que tot just havies esclatat
la tormenta et tallà la vida
i el teu perfum cap al cel ha volat.*

*És que aquest món, no és el nostre
ni les vides que tan estimem
tot és breu, encara que no ens ho creiem
s'acaba tot quan menys ho esperem.*

*Jo recordo entristida aquelles lletres
que a casa dels teus avis vaig llegir
i tu molt atenta m'escoltaves, qui ho havia de dir
que avui te n' escriuria unes per a tu de lletres
que mai et podré llegir.*

*Ara sols em queda Anna
el record del teu somriure angelical
la teva amabilitat i simpatia
i el teu treball sempre servicial*

*És un poble que té l'enyorança
per la filla que ha perdut
desitgem que reposis en pau Anna
els qui molt te'm volgut.*

Cèlia (Cornellà)

EL TIMBALER D'ORDAL

Quan la gent es fa gran, es torna part integrant del paisatge d'un poble. Són persones que les veiem sovint passejar pel carrer, ja no pertanyen a la nostra generació, han viscut la seva vida de manera força diferent a la nostra. Han estat marcats per una guerra civil, els veiem i els saludem perquè sabem qui són, però no hi tenim massa relació, especialment quan ets petit. Diem que és l'avi del Jaume, és l'àvia del Pau, i ja està. Són persones que porten la història de la seva vida marcada en l'esquena corvada, es denoten grans per les seves arrugues a la cara i el pas lent al caminar. Han arribat a grans, a vells. N'hi ha que són més populars per la seva «trajectòria social». Aquest és el cas del «Pubill» de Cal Manel. Un personatge quotidià del nostre poble. Primerament, per ser el barber d'Ordal, pare de família nombrosa, home de caràcter afable i sociable. Va ser timbaler dels Gegants

des del seus inicis, acompanyat del José, com a graller. Cada any el veiem per la Festa Major amb els Gegants a l'Ateneu. Era el timbaler amb experiència, darrera seu pujaven els timbalers joves. Qui no l'haurà filmat o fotografiat per la Festa Major? Tots en tindrem un record amb imatges.

Ara no hi ha timbaler que representi la seva generació: el Pubill va deixar una primavera, una estació que les llavors han obert, han donat el seu fruit i floreixen.

La porta del garatge ja no és oberta, per poder-lo saludar, ja no es veu el cotxe del Pubill anar cap a l'escola a recollir els nets, o cap a Cal Tres a carregar i descarregar, cap al consultori, o bé anar cap al bar a fer el «carajillo»; també el trobarem a faltar jugant a l'Ateneu...

A cadascun de nosaltres ens ha deixat un record, el que cadascú de nosaltres hagi viscut amb ell, com tots els qui han anat marxant. El recordarem sempre com el timbaler que feia ballar els Gegants per la Festa Major!

Els marxen i la vida continua, entre el passat viscut, i el present...!

Mª Rosa Tres

SENTIMENT D'ANONIMAT

«...quan més s'humanitza la societat, més s'extén el sentiment d'anonimat; a més gran indulgència i tolerància, major és també la manca de confiança personal; quants més anys es viuen, més gran és la por a envellir; quan menys es treballa, menys es vol treballar; a major llibertat de costums, més s'incrementa el sentiment de buidor; quan més s'institucionalitzen la comunicació i el diàleg, més sols es senten els individus; a major benestar, major és la depressió.»

Giles Lipovetsky

Aquesta cita reflecteix, d'una manera implacable el que està succeint en la nostra societat, malgrat els encarregats de la difusió de l'actualitat, s'encarreguin de desmentir-ho aferrissadament. Els mitjans de comunicació moderns i tot l'imperi del consum que generen, tenen molt a veure amb la decadència de la cultura i de la societat en general. El món de la publicitat, de la que ells viuen i la que propicien en la seva difusió és una de les causes més importants de la degeneració de la societat de masses. El crit joiós de democràcia i capitalisme ha reflectit en l'home un instint de massificació que despersonalitza el subjecte, descodifica l'objecte i fa perdre la immediatesa de la relació entre ells. En la recerca de l'altar de la comunicació, l'home ha perdut el seu més pur instint de la propietat i la diferència: mentre consumeix, influenciat per la publicitat abrumadora, l'home modern és una peça produïda en sèrie, els components de la qual són objectes comuns, sense individualitat pròpia i en qualsevol moment bescanviable. Si us adoneu, tots els membres de la societat de masses fan servir les mateixes coses, empren els mateixos estris, la qual cosa no seria problemàtica si no es dediqués tota la vida a la satisfacció de la materialitat. Però a mida de fer-ho, anem adequant els nostres hàbits mentals a uns automatismes psíquics que construeixen el motlle repetitiu de la nostra personalitat.

La llei de l'oferta i la demanda dirigeix de manera subtil però implacable les nostres necessitats, fent que ens sentim culpables si no assolim un determinat nombre de béns de consum, que donen a l'home una certa sensació d'èxit personal i li eviten el caure en una «avorrida actitud responsable».

Els productes que ens acrivellen diàriament per tots els mitjans de comunicació, satisfan les nostres aspiracions sexuals, regulen el nostre comportament, reforcen la nostra sensació subjectiva de benestar i contribueixen d'una manera directa a la bellesa personal tal i com la dicten els cànons convencionals de l'època.

En espais de vint segons consecutius són capaços de produir homes en sèrie, intentant no deixar cap espai buit per pensar. Fins i tot el món polític no és res més que una realitat superposada; un univers psicològic, creat a força d'slogans i imatges revestides de paraules clau. Però el problema més greu no és l'engranatge del consumisme, del que costa notablement sortir-ne, ja que s'estableix com una dinàmica social ineludible; el més perillós és que tots hem arribat a creure que aquesta monotonia continuada és part de nosaltres mateixos, i que hem d'assumir-la d'igual manera que ho fem amb el pas dels anys.

Mentre hi hagi gent que pensi que la vida és talment una repetició sense possibilitat d'actuació, seguirem essent esclaus d'un muntatge artificial, sense poder per si mateix, però revestit de tota l'autoritat que li ha atorgat la nostra feblesa.

Mariàngels Buira

FELICITATS!!!

Uii, uii, uii Aquí tenim el Salvi que el dia 16 de Desembre va fer 13 anys!

De la "colla dels 22 anys"

L'Imma va néixer el 28 de Desembre. Quina carona d'innocent!

Vint-i-cinc anys de casats i encara enamorats!!!

Jaume i Montserrat

Enriqueta i Cisco

Maria i Ton

Cinquanta anys de casats Moltes felicitats!!!

Elisabet i Joaquim

Pere i Flora

Josefina i Joan

MÚSICA

LES CANÇONS DE NADAL QUE HAN ENREGISTRAT ELS COMPONENTS DE LA NOVA CANÇÓ.

Les cançons de Nadal que s'han enregistrat són moltíssimes i d'allò més diverses, per això a l'hora de començar a fer aquest petit reportatge, ens centrarem tan sols en les cançons que s'han enregistrat des de l'inici de la Nova Cançó Catalana (l'any 1958 amb les adaptacions d'èxits internacionals per part de les Germanes Serrano i Josep Guardiola), i fins avui pels diversos components d'aquest col·lectiu.

Els primers en registrar nadalenques foren Josep Maria Espinàs i Maria Cinta l'any 1963 amb el disc "Nadal a Casa". L'any 64, Queta i Teo, va treure al mercat discogràfic un nou disc amb quatre temes, i també ho feren en un altre disc petit els TNT.

L'any 1965, la discogràfica Concèntric va treure el disc "Nadal" on intervenien Guillem d'Efac, Maria Amelia Pedrerol, Guillermina Motta i Lleó Segarra. (Aquell mateix any i com anècdota a mencionar, els Dúo Dinámico varen atrevir-se a cantar en català Santa Nit i Les dotze van tocant, que va sortir en forma de Single a tot l'Estat Espanyol).

El 1966, Salvador Escamilla presentava "Nadal a radio Barcelona" amb quatre temes populars, i Catalònia Jazz Quartet enregistrava també quatre temes amb arranjament de J.M. Martí.

El 1967, Jacinta treia el disc "L'arbre de Nadal" i Pau Riba en el seu primer disc introduïa la nadala "El matí de Sant Esteve". Aquell mateix any Els de la Torre cantaven també quatre nadalenques populars en forma d'E.P. (disc petit amb quatre temes, dos a cada banda).

Un any després, Concèntric reuneix a cinc joves i poc coneguts aleshores en el disc "Nadal", els joves eren Maria del Mar Bonet, Lluís Llach, Maria Amèlia Pedrerol i Pau i Jordi.

Pau Riba en el segon L.P. "Diotria", també inclou la nadala Sinfonia nº1.

El 1972 Guillermina Motta treu "Nadal amb Guillermina Motta", un L.P. on interpreta un recull de cançons de Nadal populars.

Durant la dècada dels setanta quasi no hi ha cap gravació de Nadalenques però l'any 1979 apareix el "Nadal Valencia 2".

L'any 1982, Xesco Boix edita "Caga Tió", un L.P. amb cançons nadalenques populars i l'any 1985 Paco Muñoz dedica una cinta de cassette amb nadales.

El 1987, Pau Riba i Generació Espontànea treu un Single amb una nova versió de la ja citada Sinfonia nº1.

L'any 1988, Dicap reuneix cantautors i cantadores com Hèctor Vila, Josep Tero, Miquel Pujador, Maria Josep Vilarroyas... en un L.P. anomenat "Tocats de Nadal".

L'any següent i per la mateixa discogràfica, els penedesencs Rovell D'Ou enregistren l'L.P. "Per Nadal cada ovella al seu corral".

Els darrers enregistraments de cançons nadalenques són el 1992 en el disc de Llongue "Balades i Vetllades" trobem el tema "Recorda'm que és Nadal".

La Locomotora Negra també esdita "Round Christmas" amb temes de Nadal, i a Catalunya Nord el cantant Jordi Barré dedica al Nadal un Compac disc sencer.

Paton Soler

MEDI AMBIENT

PODA DE LES MORERES

Amb l'arribada del fred, comença la poda de les moreres. Des d'aquí saludem a l'Àngel Aragon, que encara està de baixa.

ESPORTS

ESPORTS

El nostre és obviament, un país profundament submergit en el sistema de viure i de valors de la societat occidental. Aquest és un fet natural i lògic, ja que formem part d'aquesta societat i, per tant, vivim segons els cànons que ens dicta. Un dels valors més establerts en aquesta societat és el de la competència, el «ser millor que els altres». L'esport, un dels àmbits insígnia d'aquesta societat «moderna», no queda exempt d'aquesta tendència. Això, en l'esport es tradueix en allò que anomenem competició.

És obvi que una gran multitud d'esports tenen, per naturalesa, un alt contingut competitiu. Si a aquest fet si suma aquesta tendència natural que tenim de buscar constantment el «millor», en tot, el resultat és un ambient hostil, inclús violent que es viu en alguns àmbits esportius, especialment com és lògic, en l'esport d'èlit.

La competició, una comparació directa de rendiments, és un bon alicient per a demanar-se més a un mateix. Això és innegable. Per aquest fet, la competició s'ha d'entendre com un mecanisme que la nostra «psique» pot emprar per fer funcionar el nostre organisme cap a cotes més altes de superació personal. Aquest efecte positiu de la competició, no pot passar-nos desapercebut.

Ara bé, cal evitar que aquest esperit competitiu arribi més enllà i es mengi de ple tot l'esperit de companyerisme i el caràcter humà, tolerant i obert que ha de tenir d'esport. La competència directa pot esdevenir nociva quan és capaç d'enverinar l'ambient i fer que un esportista vegi a un altre esportista més com un rival que com un company.

Així, aquest esperit de competició és un dels principals causants del fet que l'esport d'èlit, i inclús en nivells menys seriosos, es vegi sovint tacat per enfrontament entre esportistes i aficions. Aquestes ganes de ser el millor, «el guanyar com sigui», és el que fa que la tasca de ser jutge de qualsevol esport sigui dura i desagradada.

No vull dir, ni molt menys, que jo mateix no hagi tingut males actituds arrel d'aquesta falera de competició; jo he estat el primer de cridar i exaltar-me en moltes ocasions perquè, lògicament, jo també formo part d'aquesta societat. Per aquest mateix fet, penso que ens cal una reflexió profunda sobre això: som esportistes, no som competidors de dents afilades (o bé no ho hem de ser).

El millor aliat per fer front a aquesta tendència, és, per força, l'ensenyament, l'esport de base. Per això, és important que un entrenador de nens els ensenyi a jugar, no a guanyar. És important que aquells que han o hauran de fer arribar l'esport a les generacions més joves sàpiguen inculcar-los que s'ha de saber donar la mà al contrincant. Avui dia, des de les escoles, amb el sistema d'ensenyament actual, s'intenta inculcar aquest esperit de companyerisme als nens i això és molt important i molt necessari.

Aquesta és una reflexió que hem de dur a terme si mai volem arribar a entendre l'esport com una manera de fer amics, d'estimar, de fer salut, de superar-se personalment, (sense voler superar a ningú més), perquè tot això és necessari per viure i l'esport és font de vida.

Pere Julià

F.S. ORDAL

El passat mes de Juliol, el F.S. ORDAL va celebrar el final de temporada a la Pista Poliesportiva en un acte multitudinari, en el que van assistir un bon nombre de socis i simpatitzants, així com també l'alcalde de Subirats, Sr. Miquel Vendrell i els regidors Sr. Juli Barcena, Sr. Pere Morgades i el Sr. Jaume Soler, i els representants de Griferia Tres, Sr. Tres com a sponsor oficial del Club.

Es va començar amb un sopar i després va haver-hi un lluit ball. A la mitja part del ball, es va fer entrega dels trofeigs pels jugadors de les diferents categories i d'un record per totes les senyores i senyorettes assistents a la festa.

Aquest acte va ser patrocinat per Griferia Tres i també va comptar amb la col·laboració de Supeco, Cava Maspujadó, Fam. Cal Cosme, Lucy Aguin i Caixa Penedès, als quals des d'aquestes ratlles voldriem agrair sincerament la seva col·laboració.

En altre ordre de coses, durant la Festa Major es van celebrar diferents partits de futbol-sala en les diferents categories, amb una bona assistència de públic.

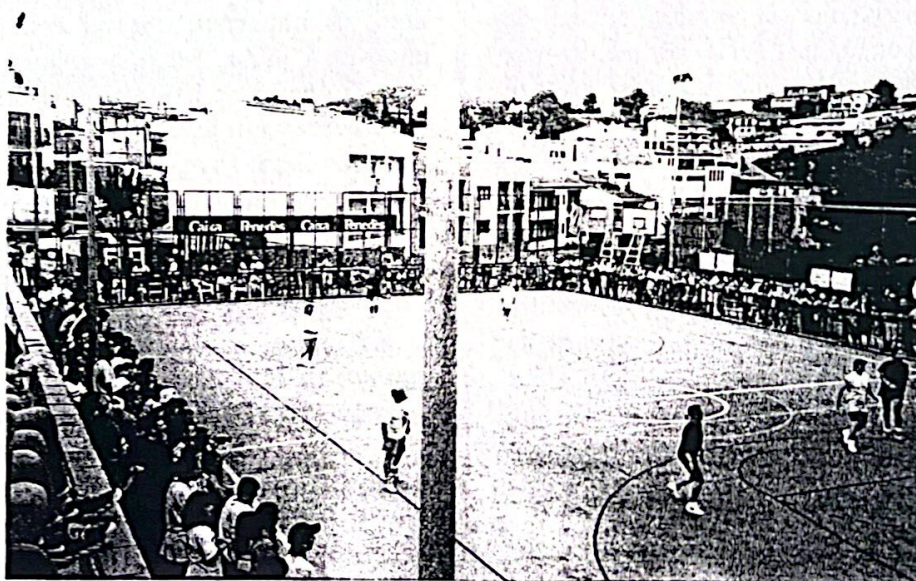

Cal destacar de manera molt especial el partit que van jugar les senyores casades i les senyorettes solteres del nostre poble, amb un nivell prou alt, davant la sorpresa del nombrós públic assistent. Esperem que l'any vinent es repeteixi aquesta experiència tan positiva per l'esport en el nostre poble.

Alhora, posem en coneixement dels ordalencs que aquest any novament hem posat a la venda participacions de la loteria de Nadal amb el número 24.638 i que esperem tinguem bona sort.

La Junta del F.S. ORDAL us desitja que passeu unes bones Festes i un millor any nou 1998.

La Junt F.S. Ord

II TORNEIG D'ESTIU FUTBOL-SALA

Bé, una vegada més tornem a estar entre els lectors de la Revista «L'Ateneu» per tenir-vos informats dels esdeveniments esportius organitzats pel Club de Futbol-Sala Ordal-93, que s'han dut a terme durant l'any 1997.

Primer de tot voldriem fer una valoració positiva del que ha estat per segona vegada consecutiva el Torneig d'Estiu de Futbol Sala. Enguany el número de participants ha augmentat considerablement, això significa que la gent té ganes de practicar l'esport i d'estar en forma. Creiem que es una dada que ens anima per intentar ser capdavanter dels actes esportius que es duiguin a terme la propera Festa Major 1998.

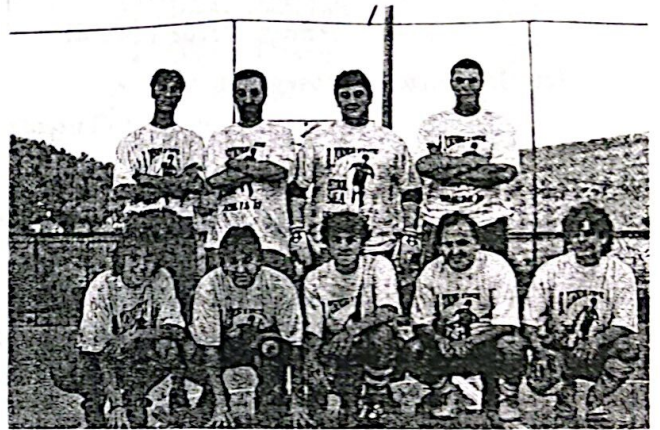
A continuació us farem cinc cèntims de com va anar la classificació:

I, com no...!!!. Creiem oportú anomenar els màxims golejadors del Torneig, al igual que els porters menys golejats.

Després d'haver jugat els sis partits de torneig es va celebrar la Semifinal entre els equips VERDS-BLANCS i la final entre els equips NEGRES-GROCS. Val a dir, que van ser uns partits molt

disputats i amb molta acció per part de tots els equips. El resultat final pels semifinalistes va ser de 2-4 a favor dels BLANCS, un bon resultat tenint en compte que l'equip VERD jugava sense cap porter oficial, i és clar un altre jugador va tenir que cobrir la plaça. En quan al resultat pels finalistes va ser de victòria dels NEGRES, després de la tanda de penals. Va ser un partit molt emocionant, tot i que l'equip dels negres havia anat capdavanter durant tot el Torneig, l'equip GROC no els hi ho va posar gens fàcil, els GROCS van dominar gran part del partit fins portar un resultat favorable de 4-2, però quan quedaven només 10 minuts per acabar el partit, els

NEGRES van porsar-hi força fins empatar 4-4, el temps s'esgotà i es va tenir que decidir la victòria amb els penals, on el marcador es va decantar pels NEGRES en un 3-2. Quin fart de partir!!!.

Bé doncs, per aquesta vegada ja no us diem res més, esperem que continuem essent tan fidels a l'esport i us aneu preparant de cara a l'any que ve, per tal que el número de participants es mantingui o s'incrementi, o no?.

La redacció d'Ordal F.S.-93 us desitja Bon Nadal i un pròsper any nou 1998.

Ordal F.S.-93

THE WORL CHAMPIONS "C.O.J.E.O." Comit  Organitzador dels Jocs Esportius d'Ordal

Després d'acabades totes les competicions de la Festa Major, l'organització es troba en disposició de fer saber al lector els millors competidors. (alguns no gaire, però, bé)

VII campionat de truc 1997

1er classificat:	Ignasi Gallart Joan Raventós (Ordal)
2on classificat:	Miquel Vendrell Antoni Pérez (Ordal)
3er classificat:	Josep Mestre Pere Ferret (Les Gunyoles)
4rt classificat	Anton Ferret Joan Ràfols (Les Gunyoles)

Ens trobem a la final, jugada clau de cama i de campionat. L'Ignasi i el Joan estan a set. El Joan reparteix, es piquen les cartes que tenen, s'ho pensen, accepten de jugar amb 3 i rei i guanyen. Jugada de gran m rit segons l'opinió del modest reporter: ja saveu que 3 i rei en aquestes condicions no són unes cartes massa brillants i a m s que no jugaven obligats. Després, aquesta jugada va ser ampliament comentada entre les dues parelles finalistes i públic assistent.

El Miquel i el "cunyao"  s el segon any consecutiu que queden en aquest magnífic segon lloc.

El Dani Ferret no va voler participar perque va dir que si guanyava al seu padri (Anton Ferret) no li faria la mona.

Campionat infantil ping-pong

1er classificat	David Casas
2on classificat	Joan �lex Mensa

Campionat ping-pong senior

1er classificat	F�lix Martí
2on classificat	Jordi Pau
3er classificat	Josep Tort

Futboll parelles

1er classificat	Isaac "Newton" Xavi Vendrell
2on classificat	Antoni 34 Antoni Soci
3er clasificat	Josep Enric Parera l'Agustín

Aquest any, l'Antoni 34 i el soci, no han pogut revalidar el t toll de campio, cedint-lo a l'Isaac i el Xavi. L'Isaac que no parava de fer gols al soci, (alguns magnífics) i l' Antoni que es trobava ple de pols i rovellat no podia amb el Xavi.

Victòria merescuda per tots dos. Aquest jovent puja amb molta empenta, però comte en que no s'adormin!

Bon paper fet també pel Josep Enric i l'Agustín. Què dir del nostre estimat Agustín? Com tots vosaltres ja saveu des de l'estiu que llueix un nou look anomenat "de la Pe a", però el que se li escau millor  s el mahatma gandhi, -pel bigoti-. Si port s ulleres rodones seria clavat a ell. Un personatge popular com l'Agustín, amb el desplegament de mitjans que comporta all  on va, i els seguidors que t , no s'acava d'entendre el perquè d'aquest nou look. N'hi ha que diuen que ha canviat de marca esportiva i sponsor. La nova imatge és deguda al nou contracte recent que té amb la firma multimilion ria anomenada s.o.c.i.-societat operativa de consum internacional-

V Triatl  Ordalenc

Recordar:

"3 km. amb bici, 3 km. a peu i 50m. piscina"

Per ordre d'arribada:

Participant	Temps
1. Esteve Pi	22' 53"
2. Kim Vendrell	25' 11"
3. Manel López	25' 49"
4. Guillem Rovira	31' 17"
5. Jordi López	32' 12"
6. Eloi Masana	32' 42"
7. Raul Sánchez	38' 52"
8. Santi Fontanet	42' 23"
9. Joan Pons	43' 00"
10. Albert Aragón	47' 12"

Campionat tir carabina

Participant	Punts
1. Octavi Vendrell	125
2. Josep Mensa	106
3. Jaume Soler	99
4. Jaume Carbó	98
5. Joan Ros	97
6. Vicenç Aragón	92
7. Pere Veneros	91
8. Enric Fernández	90
9. Enric Parera	89
10. Xavi Marcé	87
11. Raul Sánchez	84
12. Joan Casas (mau)	83

Participant	Punts
13. Kim Mensa	75
14. Ignasi Gallart	73
15. Emiliano Ramiro	70
16. Gabriel Pons	64
17. Jaume Casas	56
18. Vicenç Blas	54
19. Mário Brahuet	47
20. Jordi Vendrell	40
21. David Casas	35
22. Antoni 34	34
23. Aleix Vendrell	29
24. Esther Gallart	23

Aquest any també ha guanyat l'Octavi i amb una mica de facilitat, amb tots els respееееееctes, però perque el seu màxim rival que és en Joan F. estava de vacances a Galícia, sinó un altre gall hagués cantat. O no! El "cunyao" en canvi, des de que es concentra per jugar al truc i no al tir, li funciona bastant bé. Dos anys que no participa al tir, dos anys que queda segón al truc. Segons ha comunicat l'agència efe a aquesta redacció, ja se sap perquè l'Agustín no va participar en aquesta prova. Perque diu:

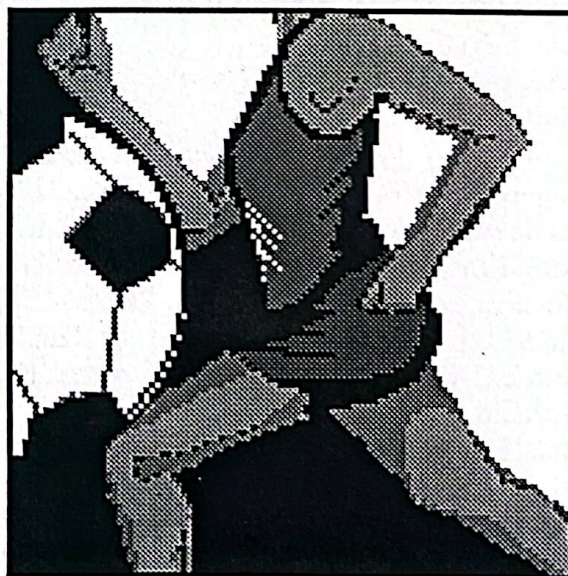
"Oiga, está Agustín? Dice no. Estoy a disgustín".

És clar: si no hi està de gust no hi participa, lògic. L'any que ve s'haurà de modificar aquesta prova i fer-la més comfortable.

El comité organitzador vol donar les gràcies a tots els participants, petits i grans, sense els quals no s'haguéssin pogut dur a terme les diferents competicions.

Molta sort a tots, salut i fins l'any proper!!!

The Organisation

BÚSTIA

■ Diuen que la paciència és una virtut, i veritablement que ho és. Potser massa. Ja portem tres anys i mig batallant perquè ens posin una torre elèctrica de reforç al Fondo del Perú. Les guspies que sempre surten de la mateixa zona, han produït tres incendis forestals amb 20 anys; entre la torre nº 57 i la nº 59, hi ha quasibé 1 km. de distància entre torre i torre... i, per cert, a on és la torre nº 58? És precisament la nº 58 la que el Parlament de Catalunya, per unanimitat de tots els Grups Parlamentaris ha «instat» al Govern de la Generalitat a què obligués a la companyia elèctrica R.E.E. a posar la torre de reforç per evitar un quart incendi forestal al Fondo del Perú.

En data 14 d'Octubre de 1997, el conseller d'Indústria Sr. Antoni Subirà, dona contesta a dita resolució dient que la companyia R.E.E. ha fet uns estudis i ha arribat a una conclusió: **NO CAL POSAR-HI CAP TORRE DE REFORÇ I LA SEGURETAT QUEDA GARANTIDA PELS ESTUDIS EFECTUATS.**

No cal dir la cara que em va quedar al llegir el que llegia. Tot un conseller de la Generalitat escriu i firma sense cap mena de vergonya, que se'n refia més dels estudis fets per una companyia elèctrica, que no pas per una resolució feta per unanimitat de tots els Grups polítics inclòs el seu (C.D.C.) En política, mai pots dir que ja ho has vist tot; sempre et reserven sorpreses i cada cop més fortes.

El Sr. Antoni Subirà és Parlamentari i de ben segur més d'un veí d'Ordal el va votar, ja que es presentava en les llistes, no gaire lluny del Sr. Jordi Pujol.

Hi ha algú que em pugui explicar si en les darreres eleccions al Parlament de Catalunya en algun míting, el Sr. Antoni Subirà va prometre defensar els interessos de les companyies elèctriques, o va prometre defensar els interessos del poble que el votava?

Si en aquest problema, que molts ordalencs coneixem prou bé, l'administració es posa al costat del fort (en aquest cas la R.E.E.) perquè els continuem votant? Els Ordalencs hauriem de fer quelcom més per conservar el nostre entorn i en un cas tant clar, caldria treure

una mica de pit i protestar. Cal demanar responsabilitats als nostres governants per les moltes incongruències comeses i cal que aquestes incongruències les paguin amb el nostre rebuig.

«Cada poble té allò que es mereix». Els Ordalencs, tan acostumats a treballar, hauriem de fer un parèntesi per protestar i demanar explicacions. No ens podem mostrar passius davant d'un probable 4art. incendi forestal en l'indret al Fondo del Perú.

Antoni Soler Vendrell

■ A la nostra comarca està molt de moda dir que s'ha de «fer país» oferint els nostres productes més representatius allà on arribin les nostres possibilitats. Està molt bé promocionar-nos dins del nostre territori, però moltes vegades es desaprofiten circumstàncies en les quals es pot sortir del nostre univers espacial per fer conèixer als altres tot allò que fem ben fet.

Aquest no és un article crític, ni tan sols està dirigit a ningú en particular. Només volia informar que el dia 16 de Novembre, l'Ateneu Ordalenc va disposar d'un estand a la Fira d'Entitats d'Arenys de Mar dins dels actes de la Setmana de l'Associacionisme que organitza la Federació d'Ateneus de Catalunya. A part de tot el material que vam exposar, tant nosaltres com també el Centre de Llorenç del Penedès, vàrem portar cava per oferir-lo als que es detenien a contemplar el nostre estand, que reflectia el patrimoni cultural del poble d'Ordal i el

desenvolupament de l'Ateneu Ordalenc al llarg de la seva història de set dècades.

Malgrat no us ho sembli, va ser una manera de donar a conèixer, en el nostre cas, el cava d'Ordal -Maspujadó- i de promoure amb èxit aquest producte tan nostre del Penedès.

A voltes fer país és molt més simple del que molts es pensen.

*Carta publicada al
"3 de Vuit" per
la Junta de l'Ateneu*